

Polska Rzeczpospolita Ludowa

Po wojnie w Solcu Kujawskim zostało niewielu mieszkańców. Przed wojną ich liczba wynosiła ok. 4800, po jej zakończeniu było tu zaledwie 800 osób. 24 stycznia 1946 r., w miasteczku zebrał się Tymczasowy Komitet Miasta, który wybrał Teofila Chwarczyńskiego na burmistrza, a przewodniczącym Rady Miasta został ks. Franciszek Hanelt. Po odzyskaniu wolności, do swoich domów i gospodarstw zaczęli wracać ich mieszkańcy, niosący ze sobą bagaż wojennych doświadczeń, a także przesiedleńcy z innych stron Polski, którzy pragnęli znaleźć tu schronienie. W szybkim tempie wzrosła liczba mieszkańców, do tego stopnia, iż pojawił się problem z zakwaterowaniem przybyszów. Wówczas zaczęły pojawiać się pojedyncze domy wielorodzinne, a z czasem, powstawało więcej budynków i wreszcie bloków mieszkalnych. W 1949 roku, miasto liczyło już 4588 mieszkańców.

Jakiegokolwiek podkreślanie zachowań związanych z dążeniem niepodległościowym było surowo wzbronione, a przynależność do organizacji niepodległościowych była traktowana jako przestępstwo. W Solcu Kujawskim, jesienią 1949 roku, młodzież założyła organizację konspiracyjną „Szarotka”, niestety już wiosną 1950 r. na jej trop wpadł Urząd Bezpieczeństwa. Członków organizacji aresztowano, a następnie skazano na wyroki od 5 do 10 lat pozbawienia wolności. Jedną z członkiń „Szarotki” była młoda dziewczyna Danuta Mrzyk, która również jak pozostali została aresztowana. Podczas pobytu w areszcie, za śpiewanie kolęd, została wtrącona do karceru, gdzie zachorowała. Pomoc przyszła za późno i dziewczyna zmarła w więziennym szpitalu w Grudziądzu. Pozostali członkowie na mocy amnestii, wyszli na wolność kilka lat później.

Dogodne położenie na szlakach komunikacyjnych sprawiło, że do Solca powoli powracał przemysł. Zaczęto wznosić budynki oświatowe. W 1945 roku utworzono miejskie Gimnazjum Koedukacyjne (późniejsze LO), które w 1958 roku otrzymało własny budynek z salą gimnastyczną.

Władze komunistyczne, za cel stawiały sobie odbudowę i industrializację kraju. Solec jako miasto z nowymi perspektywami, rozwijał się pod względem gospodarczym i przemysłowym.

Jeszcze w 1945 roku działalność wznowiła Nasycalnia Podkładów Kolejowych, która była zresztą - z krótką przerwą - najstarszą działającą w Solcu firmą. Zamknięto ją w 2001 roku, po ok. 140 latach funkcjonowania. W budynku, w którym miała mieścić się fabryka konserw uruchomiono Państwowe Zakłady Samochodowe nr 5 - późniejsze Kujawskie Zakłady Naprawy Samochodów, a w 1952 roku, na miejscu byłego tartaku uruchomiono Centralne Warsztaty Sprzętu Budownictwa Miejskiego ZREMB. W 1954 produkcję rozpoczęły Zakłady Produkcji Elementów Budowlanych (później PREFABET, współcześnie SOLBET). Pomorskie Zakłady Przemysłu Skórzanego KOBRA, to kolejna z firm, która przynosiła rozgłos miastu, uruchomiono ją w 1961 roku.

Pojawienie się szansy na pracę w mieście, spowodowało napływ ludzi, którzy chcieli osiaść tu na stałe. Wymusiło to rozwój budownictwa mieszkaniowego. I tak w 1962 roku, grupa pracowników Kujawskich Zakładów Naprawy Samochodów, powołała spółdzielnię mieszkaniową „Transportowiec”, która w latach 1965 - 1992 oddała do użytku 1390 mieszkań.

Powstały szkoły podstawowe, a pod koniec lat 80. XX wieku, w mieście istniało 5 przedszkoli.

[Powrót](#)

- [Drukuj](#)
- [Pobierz PDF](#)